

съ грѣмотевиченъ трѣсъкъ огънь и желѣзо върху главитѣ на неприятелитѣ. Отъ двѣтѣ страни тука участвуваха въ боеветѣ около 400—500,000 души войници. Всичкитѣ генерали искаха да покажатъ своитѣ искусни команди. Най-главнитѣ турски паши, най-храбитѣ тѣхни офицери се бѣха събрали всички тука. Тѣ вѣрваха, че непрѣмѣно ще побѣдатъ българитѣ. Затова още въ началото съ много голѣми сили нападнѣха лѣвото наше крило. То малко отстѣпи. Изведнажъ турцитѣ силно се възрадваха и почнаха да разпращатъ телеграми по цѣлъ свѣтъ, че ето на надвиватъ. Назъмъ-паша телеграфира.

„Нашитѣ войски вече се държатъ здраво. Тѣ днесъ нападатъ като лъвове. Ние вече напѣдваме“.

Но битката не се свършва. На втория день пакъ телеграфира:

„Напѣдваме силно, българитѣ отстѣпватъ“.

На 4-и и 5-и день пакъ телеграфира: „Много позиции прѣвзехме отъ българитѣ. Войската имъ е вече отслабнала. Съ Аллаха на помощъ утрѣ ги разбиваме напълно и отиваме да си завземемъ пакъ Лозенградъ.“

Въ Цариградъ всички се зарадваха. Тѣ вѣрваха вече, че българската войска е разбита. Ромжнитѣ, които неискаха да побѣди българската войска, сжщо се радваха и очакваха, че турцитѣ ще хванятъ въ плѣнъ цѣлата наша войска. А прѣзъ всичко това врѣме нашитѣ генерали нищо не съобщаватъ. Тѣ си мълчатъ. Тѣ гледатъ да свършатъ първо здраво работата, па сетнѣ да се похвалятъ. Тѣ не искаха като турцитѣ да се хвалятъ прѣди да сж свършили всичко.